

I SENČNI B ZDAJ

Bila je noč, ko se je Kain odločil oropati Beli stolp. Bila je spontana odločitev. Vse njegove odločitve so bile spontane, ampak ta je bila še bolj kot ponavadi. Tako je plezal po gladki beli steni slabih sto metrov nad tlemi in se spraševal, če je bila ideja res dobra. Ni imel ravno velike želje, da bi ga morali zjutraj z lopatko za omet praskati s tal. Ozrl se je navzdol, v vrtoglavo globino. Zdrsnila mu je noga. Trdno se je oprijel vrvi ter za nekaj strašljivih trenutkov zanihal nad breznom. Znova je zadel ob steno in se je močno oprijel. Drobci kot las tankih plasti kamenja, iz katerega je bil stolp zgrajen, so se mu zažrli v konice prstov. Zaječal je in čez zobe vsrkal hladni zrak. Ne sme razmišljati o tleh in padcu in marmeladi. Stresel je neubogljive rjave lase, ki so ponekod, sežgani od sonca, mejili na peščeno, z oči in nadaljeval z vzponom.

S stisnjenimi zobmi je preplezal zadnjih nekaj metrov hladne kamnite površine ter se s tresočimi rokami potegnil na okensko polico. To je bila verjetno edina zakladnica z okni na svetu, a nihče ni predvideval, da bo komu uspelo priplezati vse do sem. In tudi nikomur ni. Razen njemu.

Kain se je zarežal ter se ozrl nad speče mesto. Mirial, mesto tisočerih stolpov. Ti so se dvigali nad hišami, nekateri celo segajoč nad hribovje, v katerem je bilo mesto ugnedeno. To, saj je onemogočalo kakršenkoli oborožen napad, in položaj na meji med Rdečim gozdom in Zeleno reko je mestu pridobilo sloves nepredne prestolnice znanosti in kulture, ki se ne vpleta v politiko drugih in je varen pristan za napredno misleče. Drugi razlog za to pa se je nahajal v tem stolpu, najvišjem izmed vseh. Tairon Leanorus II., vladar Miriala, ki je z dovoljenimi in nedovoljenimi sredstvi skrbel, da je tako tudi ostalo. Vendar to ni bilo tisto, zaradi česar je Kain prišel, čeprav bi je imel mnogo spominov, ki so narekovali drugače.

Ustopil se je na okenski polici in se zazrl v daljavo. Tako, z dolgim črnim plaščem, plahutajočem v vetru, je izgledal prav posebno junaško. Obžaloval je že, da ni nikogar, ki bi ga videl. Ali pa tudi ne.

Kain namreč ni bil junak. Bil je tat, in to najboljši, s slovesom, ki ga je daleč presegal, nagrado na svojo glavo, ki bi kupila malo mesto, in mnogimi oboževalkami. In prišel je, da bi izmaknil največji zaklad mesta.

Skočil je v okroglo sobo ter se približal podstavku na sredini. tam je bil kamen, ponos stoletij, dediščina družine. Stegnil je roko po njemu ... le da je bil podstavek prazen. Zamrznil je. Kako je lahko prazen? In ali ni v kotu videl premakniti se sence? Čez stisnjene zobe je zaklel. Vedeli so, da prihaja. Kako pri vseh sencah so vedeli, da prihaja, če *sam* pred pol ure ni vedel, da prihaja?! Zapel si je ovratnik na plašču, da so se mu videle le oči in se podvival ven, do okna, segel po vrvi ... te ni bilo. Nekdo mu je *senčevo* prerezal vrv. Znova je zaklel. Slišal je korake na stopnišču, ki je vodilo proti sobi. Obračal se je po njej kakor ujeta žival, poskušajoč se domisliti rešitve ...

To ni bil čas za razmišljanje. To je bil čas za spontane odločitve.

Zatorej se je zavihtel skozi okno.

Oprijel se je robu koničaste strehe stolpa ter s telesom udaril ob steno, da se je komaj obdržal. Nekaj kamenja je zgrmel v požirajočo globel. Mukoma se je potegnil gor. Strešniki so bili spolzki z ostrimi robovi, ki so se zatikali v tkanino ter rezali v meso in veter se je v sunkih zaganjal vanj, hoteč ga sklatiti v globino. S trebuhom se je stisnil k hladni strehi, čakajoč, da bi straža odšla. V steno okoli njega se je zaril roj pušic. Zakričal je, ko mu je ena raztrgala debel usnjen škorenj ter mu s stopala posnela kožo. Globoko je vdihnil, dušič bolečino, in se zasukal. Na sosednjem stolpu so lokostrelci napenjali loke. Kmalu bo sledil še en rafal. Opotekel se je po strmi strehi, a prepozno. Zajel ga je nov roj pušic, zarivajoč se mu v plašč, strgajoč mu kožo na tisoč novih mestih. Zastal mu je dih, a je vseeno nadaljeval z vzponom. Kmalu ga bo ena izmed teh pušic res zadela in ... čakaj. Obstal je. Taironovi lokostrelci so sloveli kot eni najboljših v deželi, morda celo na svetu. V takšnem položaju bi ga z lahkoto ubili. Obrnil se je in se odplazil nazaj, na rob stolpa, še bližje lokostrelcem. Ti so zmedeni obstali. Niso ga hoteli ubiti. Kain je počasi, majavo vstal in se zazrl v njih. Hoteli so ga živega. Naklonil jim je širok nasmeh in se zrušil s strehe.

Padal je, meter, dva, obračajoč se v sunkih vetra, ko ga je za ovratnik plašča zagrabila močna roka. Sunkovito se je ustavil. Blago mu je odvzelo dih in začelo se mu je megliti pred očmi. Stisnil je zobe. Ne sme omedleti, ne zdaj. Brskal je po pasu za nožem, ko ga je več močnih rok potegnilo čez okno v stolp. Nož, ki ga je ravno uspel izvleči, je zgrmel proti tlom. Nekaj mož ga je grobo pritiskalo k tlom, a se ni dal, v navalu adrenalina je grizel, praskar in mlatil okoli sebe. Ustavila ga je pest, ki se mu je zarila globoko v trebuh. Nekaj je neprijetno hrsknilo. Vzelo mu je dah in vid so mu zameglile drobne črne pikice. Nehal se je upirati. Z zadnjimi močmi je videl, kako se je skupina stražarjev razmaknila in naredila pot visoki, sloki postavi v belem, ki se mu je približala. "Pa se končno srečava, Kain Senčni."

Tema.

Tišina.

Naklonil jim je širok nasmeh
in se zrušil s strehe.